

Turinys

	Skaitytojui	/ 9
	Dalyviai	/ 12
	Prologas	/ 18
Pirmas skyrius.	Bengazis	/ 22
Antras skyrius.	CŽA bazė	/ 44
Trečias skyrius.	Ambasadorius	/ 67
Ketvirtas skyrius.	2012 metų rugsėjo 11-oji	/ 85
Penktas skyrius.	Užgrobimas	/ 113
Šeštas skyrius.	Šaulių gatvė	/ 134
Septintas skyrius.	Sužeistasis	/ 156
Aštuntas skyrius.	Kontrataka	/ 172
Devintas skyrius.	Zombių šalis	/ 189
Dešimtas skyrius.	Sunkus taikinys	/ 209
Vienuoliktas skyrius.	Kažkas atskrenda?	/ 225
Dvyliktas skyrius.	Minosvaidžiai!	/ 248
Tryliktas skyrius.	Konvojus	/ 273
	Epilogas	/ 285
	Pastabos apie šaltinius	/ 293
	Šaltiniai	/ 296
	Padėka	/ 305

Zombių šalis

Kai Scottas Wicklandas kartu su keturiais diplomatiniu saugumu agentais pro priekinė atstovybės įvažiavimą pasuko dešinėn, į šarvuotą „Land Cruiser“ pasipylė kulkos. Jie nuvažiavo, bet priekyje laukė daugiau bėdų. Kaip ir buvo įspėtas, Wicklandas su keleiviais priekyje pamatė grėsmingą minią, stovinuojančią ant žvyrkelio toliau į rytus. Wicklandas pasuko „Land Cruiser“ priešinga kryptimi – į vakarus, kaip patarė, į sankryžos su Šaulių gatve pusę, kur operatoriai iš pradžių ir buvo palikę savo mašinas.

Pradėjė važiuoti vakarų pusėn, diplomatiniu saugumu agentai pamatė žmogų, jų manymu, draugiškos Vasario 17-osios milicijos kovotoją, mojantį jiems apsisukti. Sutrikę agentai ženklą palaikė įspėjimu apie pasalą. Wicklandas, pasiklivęs vyriškiu, apsisuko antrą kartą – atgal į rytus, tamsoje palei žvyrkelį susibūrusių arabų grupelių link.

Operatoriai Wicklandui liepė nesuktį į dešinę dėl vienos priežasties – iš išties draugiškų Vasario 17-osios milicijos vadų jie buvo gavę įspėjimą: užpuolikai būriuojasi atstovybės rytuose, o milicijos kovotojai negali išlaikyti savo poziciją. Dar viena priežastis buvo operatorių įsitikinimas, kad viename name rytuose, visai šalia atstovybės, įsikūrė

radikalūs islamistai iš „Ansar al-Sharia“ grupuotės. Prieš kelias dienas Tantas apie „Ansar al-Sharia“ bazę kalbėjosi su Henry, vertusiu dokumentus, kuriuose buvo parašyta, kad fundamentalistinė, amerikiečių fanatiškai nekenčianti grupuotė paslapčia tapo JAV Specialiosios misijos valdų kaimyne.

Diplomatinių saugumo agentai iš Bengazio taip pat žinojo apie kaimyninį sklypą, kuris jiems tebuvo viena iš keliasdešimties teritorijų, kontroluojamų potencialiai priesiskų kovotojų būrių.

Antrąkart apsisukęs Wicklandas važiavo atsargiai – maždaug 25 kilometrų per valandą greičiu. „Land Cruiser“ privažiavus ginkluotus vyrus, išsirikiavusius kelkraštyje, savo ginklo nepakelė nė vienas libis. Wicklandas nuvažiavo toliau į rytus. Mažiau nei už pusės kilometro nuo pagrindinių atstovybės vartų į gatvę ižengė žmogus pamojavo rankomis, bandydamas nukreipti „Land Cruiser“ į įvažiavimą. Buvo neaišku, ar tai galima „Ansar al-Sharia“ bazė, apie kurią buvo girdėjė operatoriai ir diplomatinių saugumo agentai, bet Wicklandas ir jo kolegos įtarė klastą. Keliese nusprendė važiuoti toliau, ir Wicklandas pabandė pasprukti.

Vyrai kelkraštyje iškart pakelė ginklus ir ēmė šaudyti. I „Land Cruiser“ šonus stuksėjo kulkos. Po automobiliu užpuolikai parideno dvi granatas. Nuo sprogimų SUV net susvyravo, ir dvi padangos sprogo. Ant neperšaunamų stiklų tarsi voratinklio gijos ēmė ryškėti įtrūkimai. Bet šarvas atlaikė, vyrai viduje nebuvvo sužeisti, o „Land Cruiser“ nuleistomis padangomis lėkė toliau.

Wicklandui važiuojant pro šalį, užpuolikai plūstelėjo pirmyn, kai kurie iš jų iš Kalašnikovo automatų šaudė vos iš pusmetrio. Langai nenusileido, todėl diplomatinių saugumo agentai negalėjo atsišaudyti neatidarę durelių, o šito jie tikrai nesiruošė daryti.

Davidas Ubbenas pagriebė Jacko duotą radijo imtuvą. Operatoriams ir CŽA bazei jie pranešė:

– Mus smarkiai apšaudo! Važiuojame nuleistomis pardangomis!

Vis dar švokšdamas nuo dūmų Wicklandas pralékė kiaurai minią ir apvažiavo kelio užkardą. Jis artinosi prie žvyrkelio pabaigos, ten pasiekė T formos sankryžą su operatorių vadinta „Adidas“ gatve. Tikrasis jos pavadinimas buvo Shari' al-Qayrawan, ji vedė per prekybinį rajoną, pilną parduotuvių. Wicklandas prie kampo staigiai pasuko į dešinę, išsisuko nuo pėsčiųjų gatvėje ir atsidūrė įprastame vėlyvo vakaro Bengazio eismo kamštyje.

Baimindamasis, kad artinasi užpuolikai, Wicklandas užvažiavo ant šaligatvio krašto ir kaip galēdamas greičiau nuvažiavo per skiriamąją juostą, apželdinta žole. Kai gatvėje eismas praretėjo, jis pasitraukė nuo skiriamosios juostos ir išsisuko nuo artėjančių automobilių. Netrukus Wicklandas pasuko vairą dešinėn ir įsiliejo į reikiama juostą.

Važiuodami į CŽA bazę, sunerimę diplomatinio saugumo agentai pasiruošė kovai – jiems pasirodė, kad juos seka du automobiliai. Pirmasis pasuko į šoną netrukus po to, kai ėmė sekti SUV, bet antrasis išjungtomis šviesomis liko prilipęs prie „Land Cruiser“. Kai šis prisiartino prie CŽA bazės, antrasis seklių automobilis pasuko į sandėlių puse prie dykvietės, operatorių vadintos Zombių šalimi, kampo.

Patruliuodamas CŽA bazės viduje apie vienuoliktą vakaro, Ozas išgirdo šūvius beveik už kilometro. Taip jis suprato, kad diplomatinio saugumo agentai jau pakeliui. Iš atstovybėje likusių operatorių sulaukė patvirtinimo:

– Valstybės departamentas išvyksta.

CŽA bazės lauko vaizdo kameros parodė apgadintą „Land Cruiser“, lekiantį Bazės keliu. Alecas Hendersonas pranešė, kad jie jau beveik čia. Apsaugininkas prie pagrindinio įvažiavimo atidarė vartus ir pakélé metalinį užkardą, kad jie įvažiuotų. Po to jis staigiai nuleido ir užrakino vartus.

Kopėčiomis nusileidęs nuo C pastato stogo, Ozas išgirdo nuleistų padangų šlepsejimą. Nulékė pasižiūrėti, ar kulkų išvarpytame SUV automobiliuje yra sužeistų diplomatinio saugumo agentų. Wicklandas „Land Cruiser“ sustabdė prie automobilių pastoginės tarp B ir C pastato. Bazės viršininkas Bobas ir dar keli darbuotojai norėjo išbėgti iš C pastato padėti agentams, bet Ozas juos įtikino pasilikti viduje, kur juos bus galima apsaugoti. Jis pažadėjo į vidų atsiųsti bent vieną agentą, kad tas galėtų viską papasakoti.

Iš SUV išlipęs diplomatinių agentų penketukas atrodė lygiai taip, kaip Ozas įsivaizdavo turint atrodyti žmones, ką tik užpultus teroristų, vykdžiusių paiešką degančiamė pastate ir važiavusių per apšaudymą bei sprogimus. Ozas pamanė, kad Alecui Hendersonui reikėtų pasiūlyti didelę stiklinę vandens ar ko nors stipresnio ir vietelę prigulti. Bet Hendersonas nuėjo į C pastatą Bobui ir kitiams bazės darbuotojams papasakoti pastarųjų dvię valandų įvykių atstovybėje.

Kai Scottas Wicklandas pasitraukė nuo vairo, atrodė kaip juodaodžių parodistas – tarp suodžių ruožų švytėjo vaiduokliškai balta oda. Pažeistais plaučiais kvėpuoti buvo sunku, tad Wicklandas nuėjo į C pastatą pailseti ir susirasti medicininės pagalbos. Ozas greitosiomis apžiūrejo sužeistą Davido Ubbeno dilbij, bet šis atsakė, kad jaučiasi gerai.

– Man reikia žmonių ant stogų, – Ubbenui ir dviem diplomatiniu saugumo agentams iš Tripolio pasakė Ozas. Jis norėjo juos ten nusiųsti kuo greičiau, kad būtų papildomos apsaugos, jei paaiškėtų, kad SUV sekę automobiliai buvo

užpuolimo pranašai, arba jei operatoriai grįžtų su „uodega“. Ubbenui Ozas liepė vykti ant D pastato stogo vakarinėje CŽA bazės pusėje. Du agentus iš Tripolio jis išskyrė: vieną nusiuntė į A pastatą šalia priekinių vartų, o kitą – į B pastatą rytinėje pusėje. Pats operatorius grįžo į savo postą ant C pastato stogo.

Ozas išgirdo ir daugiau nerimą keliančių garsų: nuo cypiančių padangų iki nuolatinų šūvių iš atstovybės pusės. Kartais jis pastebėdavo trasuojamąsias kulkas, blyksinčias juodame danguje: tai žalias, tai raudonas. Kulkos šauliams turėjo padėti įžiūrėti šūvio trajektoriją ir nusitaikyti tiksliau. Ozas galėjo tik tikėtis, kad jas leidžia amerikiečiai.

Per radiją susisiekęs su operatoriais, jis paprašė patikslinti savo veiksmus. Jam buvo perduota, kad jie lipa į mersedesą ir ruošiasi išvykti. Žinodamas, kad kolegos netrukus bus pakeliui, Ozas nusileido kopėčiomis žemyn, kad dar kartą patikrintų bazės apsaugą. Jis pasirūpino, kad prieikus kuo greičiau būtų atidaryti priekiniai vartai, o Ronas galėtų įvažiuoti nieko nelaukdamas.

Kai Ronas nuvairavo mersedesą pro arkinjį išvažiavimą iš atstovybės, jo kolegos vienu balsu suriko:

- I kairę. Varyk į kairę!
- Žinau, vyrai, – ramiai atsakė Ronas.

Dabar, kai Jackas žinojo, kad užpuolikai turi reaktyviniu granatu, émė nerimauti. Mersedeso šarvas po metaline danga gali sustabdyti Kalašnikovo automato šūvius, bet RPG galėjo atnešti mirštį. Jis buvo tikras, kad priešai jų lauks gatvėje – užpuls juos taip pat, kaip ir diplomatino saugumo agentus. Per radiją jis išgirdo, kad „Land Cruiser“ CŽA bazę pasiekė be aukų. Jackas suabejojo, ar jiems pasiseks taip pat.

Pravažiavęs pro vartus, Jackas suvokė, kad sunioko toje atstovybėje jis jautėsi saugiau nei užrakintame SUV

automobilije, lekiančiame į nežinomą teritoriją kitapus sienų. Jis sugriebė rankeną ant prietaisu skydelio priešais save, ruošdamasis, jo manymu, neišvengiamam sprogimui. Per dvi valandas nuo užpuolimo pradžios Jackas ne kartą pagalvojo apie savo šeimą. Sau jis kartojo: „Ką gi, greičiausiai šikart neišgyvensiu, bet reikia stengtis.“

Operatorių nuostabai, kai jie žvyrkeliu pasuko kairėn, į vakarus, į mersedesą niekas nešovė. Vis dėlto Tantui atrodė, kad Ronas per smarkiai spaudžia greičio pedalą.

– Ei, ei, – pratrūko jis, – lėčiau, žmogau, mums reikia išsilieti į eisma.

Ronas šiek tiek sulėtino ir atsargiai privažiavo prie Šaulių gatvės sankryžos. Kad nepatrauktų dėmesio, tamsioje gatvėje važiavo išjungtomis šviesomis.

Kai operatoriai pasiekė kampą, kur maždaug prieš valandą paliko BMW, pamatė besisukinėjančius keletą barzdotų vyru, kai kurie iš jų buvo ginkluoti. Operatoriai nežinojo, ar tai Vasario 17-osios brigada, ar jų priešininkai iš „Ansar al-Sharia“ ar kokios kitos amerikiečių karštai ne-apkenčiančios grupuotės.

Arabai akmeniniais veidais spoksojo į prigrūstą SUV. Keli veidus buvo užsidengę kaukėmis. Ronas ir komandos vadas trumpai, bet užtikrintai jiems mostelėjo. Jackas pažiūrėjo tiesiai į akis ypač aukštam vyru, dévinčiam sandalus ir laisvus vyriškus naktinius marškinius. Šis laikė Kalašnikovo automata, bet ginklo nepakélė.

Tantas žvelgė pro langą ir prisiminė, kaip su D. B. iš šios vietas žingsniavo atstovybės link. Per tokį trumpą laiką nutiko tiek daug. Vos prieš dvi valandas jie žiūréjo „Titanų įnirši“.

Tigas nerimavo dėl diplomatinių saugumo agentų pasalos ir kaltino Vasario 17-osios miliciją, kad ji nesugebėjo apsaugoti viso Vakarinio Fajato kvartalo. Su tokiais draugais jiems ir priešų neberekėjo. Ronui pasukus į Šaulių gatvę,

Tigas per galinį langą liūdnai apžiūrėjo paliktą BMW. Kai pagriebė granatsvaidį ir nuéjo iki kampo atsišaudyti, Tigas automobilije paliko savo krepšį. Jame buvo vaistinėlė, papildomos apkabos ir – blogiausia – jo pasas. Jis žinojo, kad sustoti pavojinga, todėl, Ronui važiuojant pro šalį, tylėjo. „Neverta veltis į susišaudymą“, – sau pasakė Tigas.

Keli ginkluoti vyrai gatvėje mostelėjo mersedesui sustoti. Keleiviai Ronui liepė važiuoti toliau, bet jis sustoti ir neplanavo. Nuo sankryžos jų nelydėjo nei šūviai, nei kiti automobiliai.

Operatoriai Šaulių gatve važiavo toliau į pietus ir krito Ketvirtajį žiedinį kelią. Artindamiesi prie tikslo ir nesutikę nė vieno ginkluoto priešo, jie atsipalaidavo, bet netrukus vėl ėmė būdrauti. Ronas kelis kartus staigiai pasuko į šoną, kad jų niekas nesektų. Tantas užsidėjo naktinio matymo akius, bet atviruose laukuose prie CŽA bazės nepamatė jokio judesio. Jis pastebėjo, kad gretima Vasario 17-osios bazė atrodo tuščia, kaip dažnai būdavo vėlyvą vakarą. Kaimyninė „Rancilio“ kavinė, regis, buvo atidaryta, bet Tantas viduje nieko neįžiūrėjo. Vietinės krautuvėlės buvo uždarystos, o langinės užvertos. Mašinų gatvėse buvo nedaug, pėsčiųjų nesimatė, tad Tantas pamanė, kad tai atrodo kaip iprastas vakaras, grįžtant iš manevrų.

Važiuodamas tamsiomis gatvėmis Ronas jautė pasitikėjimą savimi, tad įjungė žibintus. Jis neskubėdamas važiavo kartu su keliais kitais automobiliais. Taip stengėsi nuslėpti tris nepatogius faktus: mersedeso gale guli negyvėlis, čia susigrūdė sėdi iki dantų ginkluoti amerikiečių operatoriai, o prieglobscio jie ieško slaptoje CŽA bazėje.

Likus minutei kelio, Tantas per radiją bazei pranešė:

– Tuoj būsim. – Kad jie nepamanytų, kad kas nors juos sekā, Tantas papildė: – Uodegos iš paskos nėra.

Ronas sustojo prie A pastato, ir operatoriai išlipo. Seano Smitho kūnas liko mersedeso gale. D. B. pasirūpino, kad kas nors surastą paklodę jam pridengti.

Kol komandos vadas kalbėjosi su Bobu, vertėjas Henry C pastate sulaukė pagyrų iš ginkluotose operacijoje nedalyvaujančių darbuotojų. Visi kiti pastate ir toliau naikino slaptą medžiągą, laukdami evakuacijos, šoviniais pildė daugybę apkabų stogo ir bokštelių apsaugos komandoms.

Ronas irgi nuėjo vidun pasirūpinti Scottu Wicklandu. Kiti operatoriai nuskubėjo prie paskirtų kovos vietų. Prieš eidamas į savo postą ant B pastato Tantas D. B. pasakė norintis sulaukti žinių iš C pastato ir pasižiūrėti, kiek jie gali sulaukti išorinės pagalbos bei priedangos iš oro.

Jackas nuėjo iki kopėčių, vedančių ant D pastato stogo. Pažvelgės į kitą žolėto trikampio, kur gyveno vėžlių šeimyna, pusę, Jackas pamatė suniokotą „Land Cruiser“ ir pamanė, kad diplomatinio saugumo agentams velniškai pasisekė išgyventi. Galų gale šis apdaužytas automobilis buvo duoklė inžinieriams, kūrusiems apsauginį SUV šarvą.

Užlipę ant plokščių stogų, operatoriai sau neleido atsipalaiduoti, galvodami, kad pavojujus jau praėjo. Tačiau keli iš jų pajuto mažą palengvėjimą. Nors visi CŽA bazėje liūdėjo dėl Seano Smitho žūties ir Chriso Stevenso dingimo, Jackas pajuto, kad visų nuotaika pagerėjo, CŽA bazėje susirinkus visiems amerikiečiai ir nė vienam iš jų nenukentėjus, bėgant iš atstovybės.

Artėjant vidurnakčiui ir 2012-ujų rugsėjo 11-osios pabaigai, CŽA bazės gynėjai užėmė savo vietas. Aukštesnysis iš dviejų Tripolio diplomatinio saugumo agentų stovėjo ant A pastato stogo ir stebėjo pietinę sieną bei priekinius vartus. Vaizdą įžiūrėti buvo sunku, todėl netrukus jis prisijungė prie Tanto ir D. B., kurie ruošėsi įsitaisyti už B pastato stogo parapeto. CŽA tyrėjas, turintis kovinės patirties

Afganistane, liko ant C pastato viršaus, o pas jį netrukus užlipo ir Ronas. Ant D pastato stovėjo Jackas, Davidas Ubbenas ir antrasis agentas iš Tripolio, kresnas afroamerikietis armijos veteranas. Komandos vadas, likęs C pastato viduje, kartais išeidavo laukan, į terasa.

CŽA apsaugos vadas įsitaisė šalia priekinių vartų, bet kartais nueidavo ir kitur. Trys libių sargybiniai stovėjo ant metalinių bokštelių. Vienas liko prie priekinių vartų, o sargybinis, turėjęs būti ant šiaurės vakarinio bokšteliu, prisijungė prie savo draugo pietrytiname sklypo kampe. Ozas nuolat vaikščiojo ir, kam reikėjo, nešiojo vandenį bei amuniciją, taip pat tikrino, kad visi būtų savo vietose. Kai viskas buvo baigta, Ozas įsitaisė ant bokšteliu C pastato šiaurės rytuose. Tigas prisijungė prie dviejų vietinių sargybių ir su jais praleido šiek tiek laiko bokštelyje pietrytiname bazės kampe.

CŽA bazės gynėjams pasiruošus tam, kas jų gali laukti, atėjo vidurnaktis ir baigėsi rugsėjo 11-oji. Praėjus kelioms minutėms nuo naujos dienos pradžios, Valstybės departamento Operacijų centras Vašingtone Baltiesiems rūmams, Pentagonui, FTB ir kitoms vyriausybiniems agentūroms išsiuntė elektroninį laišką. Laiško, išsiusto 2012 metų rugsėjo 12 dieną šešios minutės po vidurnakčio Bengazio laiku, temos laukelyje buvo parašyta: „2 papildymas: „Ansar al-Sharia“ prisiima atsakomybę dėl Bengazio atakos.“ Žinutėje buvo pranešama: „Ambasada Tripolyje praneša, kad grupuotė feisbuke ir tвитeryje prisiėmė atsakomybę ir pakvietė pulti ir Tripolio ambasadą.“

Kai po kelių savaičių elektroninis laiškas iškilo į dienos šviesą, kilo tikra audra dėl to, kad Obamos administracija žinojo, jog atstovybės ataka nebuvo tik neorganizuotas, spontaniškas protestas dėl Mahometą pašiepiantčio

„YouTube“ vaizdelio „Innocence of Muslims“, kaip keli administracijos pareigūnai tvirtino iš pat pradžių. Tačiau painiaivos pridėjo tai, kad Vašingtono Artimuųjų Rytų politikos instituto bendradarbiai tyrimo metu nerado jokių įrodymų, kad radikali teroristų grupuotė būtų paskelbusi tokius pareiškimus socialiniuose tinkluose.

Maždaug tuo pačiu metu, kai buvo išsiųstas elektroninis laiškas, ambasados Tripolyje vartai atsidarė, o pro juos išvažiavo pastiprinimo komanda, privačiu užsakomuoju skrydžiu pasiruošusi vykti į Bengazį. Septynių narių būrių sudarė buvęs „ruonis“ Glenas Doherty-Bubas, du būrio „Delta“ nariai, TRŠ komandos vyriausiasis vadas Libijoje, dar du TRŠ operatoriai ir lingvistas.

Iš savo vietas pietrytiname bokštelyje Tigas per radiją paprašė, kad kas nors ijjungtų lauko prožektorius aplink visą teritoriją, kad šie apšviestų erdvę už bazės sienų. Lauko lempos netrukus nušvito, bet kažkas ijjungė prožektorius ir CŽA bazės viduje. Tokia šviesa padėjo lengviau judėti tamsoje, bet apšvietė ir ant stogų bei bokšteliuose įsikūrusius gynėjus, atskleisdama jų pozicijas. Negana to, apšvietimas sklypo viduje juos akino – darësi sunkiau įžiūrėti už bazės sienų, kur gali slėptis užpuolikai.

Jackas per radiją paprašė ijjungti vidines šviesas. Tigas prašymui pritarė. Kai niekas nepaklusno, Jackas pasvarstė jas numušti kulkomis, kaip jis dar karinio jūrų laivyno „ruonių“ laikais darydavo per naktines užduotis laivuose atvirame vandenye. Per vieną misiją Jacko „ruonių“ komanda gavo žvalgybinį pranešimą, kad vienas iš Osamos bin Ladenos sūnų slepiasi laive prie Pakistano krantų. Greitaeigiu kateriu priplaukė prie laivo, jie užkabino kopėčias ir įlipo vidun. Per paieškas jokio bin Ladeno pėdsakų nebuvo rasta. Vieninteliai šūviai, nuaidėję tą naktį, buvo skirti užgesinti šviesas.

Ant D pastato viršaus Jackas nervinosi dėl apšvietimo, bet šauti delsė, nenorėdamas atkreipti į bazę dėmesio. Prabėgusios minutės atrodė kaip valandos, todėl operatoriaus nuomonė pamažu ēmė keistis. Kaip tik tada radijo bangomis atskrido piktas Tigo pietvakarių amerikiečio šniaukrojimas:

– Kas nors išjunkit tas suknistas šviesas!

Suglumės CŽA bazės apsaugos darbuotojas atsakė:

– Tuoj, jau tuoj.

Vos tik Jackas nustojo juoktis, vidinis apšvietimas buvo išjungtas.

Operatorius ant D pastato irgi prajuokino Tigo pykčio protrūkis. Iš savo pakylos rytinėje bazės puseje Tantas ir D. B. kažkur toluoje išgirdo balsus, energingai skanduojančius ir per megafoną kalbančius arabiškai. Tantas pagalvojo, kad kažkas i CŽA bazę skatina žygiuoti gretimo medicinos koledžo studentus – matyt, nori pridengti „Ansar al-Sharia“ kovotojus ar kitus JAV priešus, kurie, įsimaišę tarp studentų, gali įselinti vidun ir pulci. Tanto galvoje praužė ir kiti scenarijai – visi jie baigësi susišaudymu. Kantriai laukti nebuvo Tanto stiprybė. „Po velnių tuos kalės vaikus, – pamanė jis. – Jei jūs ruošiatės mus pulci, pulkit dabar.“

Tantas per radiją paklausė komandos vado:

– Kaip dėl to šurmo léktuvo „Spectre“? Dabar jis mums labai praverstę.

Jis taip pat paklausė ir apie bepilotę skraidykłę, nežinodamas, kad ji jau siunčia vaizdus kažkur viršuje. Komandos vadas Tantui pažadėjo išsiaiškinti.

Kai jie pirmą kartą užlipo ant stogų, Tantas paprašė, kad, jiems belaukiant, kas nors iš C pastato atneštų maisto, vandenės ir kėdžių. Tyrėja, važiavusi vakarieniauti su Ozu, atskubėjo su energiniais gérimais, vandeniu ir šokoladiniais batonėliais. Lipdama per parapetą, ji užkliuvo ir skaudžiai drėbési veidu į priekį. Tantas pamanė, kad ji smarkiai